

Instagram: stela\_knjige  
Facebook: stela  
**[www.stelaknjige.rs](http://www.stelaknjige.rs)**

NASLOV ORIGINALA

Sarah MacLean

A Rogue

by Any Other Name

Copyright © 2012 by Sarah Trabucchi

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA

Jelka Jovanović

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

DIZAJN KORICA

Milica Radojević

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SARA MAKLIN

# NEODOLJIVI MARKIZ

*Sa engleskog prevela*  
Gordana Subotić

**Stela**



*Četiri skandala,  
o kojima se šapuće u  
balskim dvoranama Londona.*

*Četiri plemića  
proterana iz društva,  
sada su visoko plemstvo u  
podzemlju Londona.*

*Četiri ljubavi,  
dovoljno moćne  
da ukrote tamu...*

*i vrate te pale anđele  
nazad na svetlost.*



*Megan,  
sestra kad je važno.*





**Born**

**London, zima 1821.**

Osmica karo ga je upropastila.

Da je bila šestica, možda bi se mogao spasti. Da je bila sedmica, mogao bi da se udalji sa utrostručenim dobitkom.

Ali bila je osmica.

Mladi markiz od Borna gledao je tu kartu kako leti preko jarkozelene čoje da bi skliznula pored sedmice tref koja je ležala na stolu licem okrenuta nagore, izazivajući ga. Već su mu se sklapale oči, vazduh je uveliko napuštao tu sobu u jednom jedinom nepodnošljivo brzom talasu.

*Vingt et deux.*<sup>1</sup>

Jedan više od *vingt et un*,<sup>2</sup> na koliko je stavio ulog.

Na koliko je stavio sve.

Sobom se razlegao horski uzdah kad je vrškom prsta zadržao pokret karte – dok su oni pored njega, sa zadovoljstvom ljudi koji su za dlaku izbegli sopstvenu propast, posmatrali kako se odvija drama.

Tad se začu žamor.

„Sve je uložio?“

„Sve osim neotudivog dela nasledstva.“

„Previše je mlad da bi znao bolje.“

„Više nije; ništa te ne natera tako brzo da odrasteš kao ovo.“

„Stvarno je sve izgubio?“

---

<sup>1</sup> Fr.: dvadeset dva. (Prim. prev.)

<sup>2</sup> Fr.: dvadeset jedan (posredi je ajnc). (Prim. prev.)

„Sve.“

Otvorio je oči usredsredivši se na čoveka preko puta stola i susreo se s hladnim i sivim netremičnim pogledom koji je celog života poznao. Vikont Langford je bio prijatelj i sused njegovog oca, koga je pokojni markiz od Borna izabrao za staratelja svog sina jedinca i naslednika. Posle smrti Bornovih roditelja Langford je zaštitio markizat Born, čiji se imetak deset puta uvećao, obezbedivši mu time nesmetan napredak.

A onda mu ga je oteo.

Sused – možda. Prijatelj – nikad.

Izdaja je pekla mladog markiza. „Namerno si to uradio.“ Prvi put za dvadeset jednu godinu čuo je mladost u sopstvenom glasu. Bila mu je mrska.

Nije bilo osećanja na licu njegovog protivnika dok je sa sredine stola uzimao papir. Born je uspeo da obuzda drhtaj koji ga je umalo protresao kad je njegov protivnik arogantnim potezom stavio svoj potpis na prazan papir – dokaz da je sve izgubio.

„Bio je to tvoj izbor. Izbor da uložiš više no što si bio spreman da izgubiš.“

Opljačkao ga je. Langford ga je uporno pritiskao gurajući ga sve dalje i dalje, puštajući ga da pobeđuje sve dok nije mogao ni zamisliti da može da izgubi. Bio je to prastari trik, a Born je bio previše mlad da bi mogao da ga otkrije. Previše poletan. Born je podigao pogled, ljutnja i nemoć zagušili su mu reči. „A tvoj izbor je bio da to osvojiš.“

„Da nije bilo mene, ne bi se ni imalo šta osvojiti“, rekao je stariji muškarac.

„Oče“, istupio je Tomas Als, vikontov sin i Bornov najbolji prijatelj. Glas mu je drhtao. „Nemoj to da radiš.“

Langford je odugovlačio savijajući potvrdu, a zatim ju je podigao sa stola ne hajući za sinovljeve reči. Samo je hladno odmerio Borna. „Trebalo bi da mi zahvališ što sam te tako mladog naučio ovako dragocenoj lekciji. Nažalost, sad više

nemaš ništa osim košulje na sebi i glavne kuće na imanju, gole zidove.“

Vikont je bacio pogled na gomilu kovanica na stolu – podsetnik na njegovu večerašnju pobjedu. „Šta kažeš na to da ti ostavim nešto novca? Gledaj na to kao na oproštajni poklon. Na kraju krajeva, šta bi tvoj otac rekao kad bih te ostavio bez igde ičega?“

Born je skočio sa svoje stolice odgurnuvši je od stola. „Nisi dostojan da pominješ mog oca.“

Langford je izvio obrvu na taj neobuzdan istup i jedan dug trenutak između njih je vladao tajac. „Znaš, mislim da ću na kraju ipak uzeti i novac. A oduzeću ti i članstvo u ovom klubu. Vreme je da odeš.“

Born se zajapurio dok su se te reči obrušavale na njega. Njegovo članstvo u klubu. Njegova zemlja, sluge, konji, odeća, sve. Sve, osim kuće, nekoliko hektara zemlje i titule.

Titule koju je sada obeščastio.

Vikont je izvio ugao usana u podrugljiv osmeh, pa je bacio uvis jednu gvineju ka Bornu, koji je nagoni posegnuo za njom, pa je uhvatio tu zlatnu kovanicu koja je zasijala na jarkom svetlu Vajtove sobe za kartanje. „Pametno je potroši, momče. To je poslednje što ćeš od mene dobiti.“

„Oče.“ Još jednom je pokušao Tomi.

Langford se okrenuo ka njemu. „Ni reči više. Ne dozvoljavam ti da moljakaš za njega.“

Bornov prijatelj iz detinjstva tužno ga je pogledao bespomoćno podigavši ruke. Tomiju je bio potreban otac. Trebao mu je njegov novac. Njegova podrška.

*Ono što Born više nije imao.*

Mržnja planu, vrela i jarka na delić trenutka, a onda iščeznu ugašena hladnom rešenošću. Born spusti kovanicu u džep, pa okrenu leđa svojim prijateljima, svom klubu i životu kakav je oduvek poznavao.

Zaklevši se na osvetu.



# 1.

## *Početak januara 1831.*

Nije se pomerio kad je čuo kako se vrata njegove odaje tiho otvaraju i zatvaraju.

Stajao je u mraku, obrisa osvetljenih oslikanim prozorom koji je gledao dole na glavnu salu najekskluzivnije londonske kockarnice. Iz glavne sale taj prozor izgledao je kao ništa drugo do zadivljujuće umetničko delo – masivni komad vitraža koji dočarava Luciferov pad. Ogromni anđeo blistavih nijansi – šest puta krupniji od prosečnog čoveka – survavao se naniže ka sali pred Nebeskom vojskom koja ga je proterala u najmračnije kutke Londona.

*Pali anđeo.*

Podsetnik, i to ne samo na ime kluba već i na rizik što ga preuzimaju oni koji tu uđu dok zauzimaju svoja mesta i postavljaju beležnicu na zelenu čoku, podižu kockicu od slonovače, posmatraju točak ruleta kako se vrti u maglini boja i iskušenja.

A kad bi *Anđeo* pobedio, kao što uvek pobeđuje, to staklo podsetilo bi poražene kako su nisko pali.

Bornov pogled odluta ka stolu za kojim se igrao piket, smeštenom na samom kraju odaje. „Kroa želi da podigne limit.“

Upravnik kockarnice nepomično je stajao tik uz vrata odaja vlasnika kluba.

„Dobro.“

„Duguje više nego što će ikad biti u stanju da isplati.“

„Dobro.“

Born je okrenuo glavu i susreo nedokučiv pogled svog najpouzdanijeg krupijea. „Šta je spreman da ponudi u zamenu za povećanje limita?“

„Dvesta hektara u Velsu.“

Born je osmotrio pomenutog gospodina koji se preznojavao i nervozno trzao čekajući da mu prenesu odluku.

„Podigni limit. Kad izgubi, isprati ga. Njegovo članstvo je opozvano.“

Njegove odluke malo kad su dovođene u pitanje, a nikad to nije činilo osoblje *Anděla*. Njegov sagovornik zaputi se ka vratima tiho kao što je ušao. Pre no što je izašao, Born reče: „Džastine.“

Muk.

„Prvo zemlja.“

Vrata tiho kucnuše u dodiru s dovratkom kao jedini podsetnik da je upravnik uopšte bio tu.

Trenutak kasnije primakao se kako bi video salu ispod svojih odaja i posmatrao kako se odluka prenosi od upravnika do krupijea za stolom. Gledao je kako se deli još jedna ruka, kako erl gubi. Ponovo.

I opet.

I još jednom.

Bilo je onih koji nisu to razumeli.

Onih koji se ne kockaju – koji nikad nisu osetili uzbuđenje pobeđe – koji nisu pregovarali sa samim sobom o još jednoj rundi, još jednoj ruci, još jednom pokušaju – *samo dok ne dođu do stotinu, hiljadu, deset hiljada...*

Onih kojima je nepoznat bio zavodljiv, euforičan, nenadmašan osećaj da im se smeši sreća, da je to njihova noć, da jedna jedina karta može sve da promeni.

Takvi nikad neće shvatiti šta je to što zadržava erla od Kroa u toj stolici terajući ga da uporno ulaže, hitro kao munja, dok

sve ne izgubi. Ponovo. Kao da ono što je ulagao nikad nije bilo njegovo.

*Born ga je razumeo.*

Džastin je prišao erlu i nešto diskretno šapnuo u uho tom upropašćenom čoveku. Kroa se podigao na nesigurne noge, zaprepašćenje mu je izbrazdalo čelo dok su ga bes i nelagoda naterali da se obruši na upravnika.

*Greška.*

Born nije mogao da čuje šta mu je erl rekao. Nije ni morao. Čuo je to već hiljadu puta – gledao je ljude s dugačkog spiska kako gube najpre novac, zatim strpljenje prema *Anđelu*. Prema njemu.

Gledao je Džastina kako istupa oprezno podižući ruke u prepoznatljivom gestu opreznosti. Gledao je kako se usne njegovog upravnika pomeraju u pokušaju – neuspešnom – da smiri tog čoveka. Gledao je kako ostali igrači primećuju da se sprema gužva i kako Templ, Bornov krupni partner, uleće u sukob željan tuče.

Tada se Born pokrenuo. Prišao je zidu i povukao jedno uže koje je aktiviralo čitav sistem čekrka i kanapa za aktiviranje malog zvona, koje se u sledećem trenu oglasilo ispod stola za piket i privuklo krupijeovu pažnju.

Stavljajući mu do znanja da će Templ te večeri morati da se odrekne svoje tuče.

*Born neće moći da je izbegne.*

Templovu nezamislivu snagu krupije je obuzdao jednom rečju i pokretom glave ka staklenom zidu iza kojeg su Born i Lucifer posmatrali, obojica nestrpljivi da se suoče sa onim što će uslediti.

Templov crni pogled zaustavio se na vitražu i snagator je klimnuo glavom pre no što je sproveo erla od Kroa kroz metež.

Born je sišao iz svojih odaja kako bi se susreo s njim u malom antreu ispred glavne sale kluba. Kroat je psovao kao kočijaš kad je Born otvorio vrata i ušao. Kroat se okrenuo ka njemu čkiljeći pogledom ispunjenim mržnjom.

„Huljo. Ne možeš to da mi uradiš. Ne možeš mi uzeti ono što je moje.“

Born se leđima naslonio na debela vrata od hrastovine, pa je prekrstio ruke. „Sâm si sebi iskopao grob, Kroat. Idi kući. Budi zahvalan što ti nisam uzeo više od onoga što mi pripada.“

Kroat, ne razmišljajući, krenu preko male odaje, ali Born se izmaknu s veštinom koju bi malo ko očekivao, pa uhvati erla za ruku i uvrnu je tako da ga je licem čvrsto prikovao za vrata. Protresao je pogrbljenog čoveka, jednom, pa još jednom, a onda je rekao: „Pažljivo razmisli o svom sledećem potezu. Više nisam tako blagonaklon kao što sam bio do maločas.“

„Hoću da vidim Čejša“, nerazgovetno se odbilo od vrata.

„Videćeš nas umesto njega.“

„Član sam *Andela* od njegovog otvaranja. Dužan si mi. *On* mi je dužan.“

„Naprotiv, ti si taj koji je *nama* dužan.“

„Dovoljno sam novca ovde ostavio...“

„Baš velikodušno od tebe. Treba li da tražimo da nam donesu knjige da proverimo koliko si još dužan?“ Kroat se nije ni pomerio. „Aha. Vidim da polako uviđaš. Zemlja je sad naša. Pošalji sutra ujutru svog pravozastupnika s papirima, ili ću lično doći da te potražim. Jasno?“ Born nije čekao na odgovor, već je samo odstupio, oslobodivši erla. „Napolje!“

Kroat se okrenuo da ga pogleda, uspaničen. „Zadrži zemlju, Borne. Ali ne oduzimaj mi članstvo... nemoj mi uskratiti članstvo. Na korak sam od ženidbe. Njen miraz će pokriti sve moje gubitke i preteći će. Ne oduzimaj mi članstvo.“



Bornu je mrsko bilo njegovo preklinjanje, zebnja koja je izbijala iz njegovih reči. Znao je da Kroa neće odoleti porivu da se kladi. Iskušenju da pobeđi.

Da je Born imao makar i trunku saosećanja u sebi, sažalio bi se nad erlovom verenicom, koja ništa nije sumnjala.

Ali saosećanje nije osobina kojom se Born mogao podičiti.

Kroa se besno okrenuo ka Templu. „Temple. Molim te.“

Templ izvi crnu obrvu dok je prekrštao krupne ruke na širokim prsima. „S tako velikodušnim mirazom, siguran sam da će te primiti u neku salu za igranje nižeg ranga.“

Naravno da će ga primiti. Sale za igranje nižeg ranga vrvele su od ubica i prevaranata i raširenih ruku će dočekati tog crva od čoveka i njegovu lošu sreću.

„Zajebi sale nižeg ranga“, obrecnuo se Kroa. „Šta će ljudi misliti? Platiću dvostruko... trostruko. Ona je puna kao brod.“

Born je bio sjajan poslovan čovek. „Oženi se tom devojkom i plati svoje dugove, s kamatom, pa ćemo ti obnoviti članstvo.“

„Šta dotad da radim?“ Zvuk erlovog zapomaganja bio je neprijatan.

„Pokušaj da se uzdržiš“, nehajno je predložio Templ.

Kroa, preplavljen olakšanjem, postao je nepromišljen. „Gle ko mi govori. Svi znaju šta si uradio.“

Templ se ukočio. Glas mu je zvučao preteće. „A šta to?“

Strah je isisao i ono malo mudrosti iz erlovog instinkta i on zamahnu ka Templu, koji zaustavi udar ogromnom pesnicom, pa nimalo dobronamerno povuče sitnijeg čoveka ka sebi.

„Šta je to?“, ponovi.

Erl se raspekmezio kao beba. „N-ništa. Izvini. Nisam tako mislio. Nemoj, molim te, da me povrediš. Nemoj, molim te, da me ubiješ. Odlazim. Odmah. Obećavam. Molim te... n-nemoj da me povrediš.“

Templ uzdahnu. „Nisi vredan mog truda.“ Pustio je erla.

„Napolje“, ponovio je Born, „da ne bih odlučio kako mojeg jesi vredan.“

Erl otperja iz odaje.

Born pogleda za njim pre no što je popravio rubove svog prsluka i zategao dugačak kaput. „Pomislio sam da će se uneređiti kad si ga dograbio.“

„Ne bi bio prvi.“ Templ je seo na nisku stolicu, pa ispružio noge u čizmama i prebacio jedan gležanj preko drugog. „Baš sam se pitao koliko će ti vremena trebati.“

Born pređe rukom preko manžetne rukava svoje košulje, koja je za pola palca provirivala ispod rukava kaputa. Pošto se uverio da je deo koji proviruje jednak na obema rukama, svoju pažnju ponovo je usmerio ka Templu praveći se da nije razumeo komentar. „Za šta?“

„Da namestiš odeću da ti savršeno stoji“, Templ je podrugljivo izvio ugaio usana. „Ponašaj se kao žena.“

Born je odlučno pogledao krupnog sagovornika. „Kao žena sa žestokom desnicom.“

Templov osmeh pretvorio se u cerekanje koje mu je istaklo nos slomljen i zarastao na tri mesta. „Nećeš valjda da kažeš kako bi me premlatio kad bismo se potukli, a?“

Born je podesio kravatu pred ogledalom. „Upravo to hoću da kažem.“

„Mogu li da te izazovem da uđeš u ring?“

„U svako doba.“

„Niko ne ulazi u taj ring. Svakako ne s Templom.“ Born i Templ okrenuše se ka tim rečima, koje su doprle iz pravca skrivenih vrata na drugom kraju antrea, odakle ih je posmatrao Čejs, treći partner u *Palom anđelu*.

Templ se nasmejao, pa se ponovo okrenuo ka Bornu. „Vidiš? Čejs zna da mi nisi dorastao.“

Čejs je sipao čašu viskija iz demižona sa obližnje komode. „Nema to nikakve veze s Bornom. Nego si ti građen kao kame-na tvrđava. Tebi niko nije dorastao.“ Njegove reči ubrzo poprimiše drugačiji smisao. „To jest, niko osim mene.“

Templ se izvio u stolici. „Kad god poželiš, Čejse, možeš da se oprobaš sa mnom u ringu. Raščistiću raspored.“

Čejs se okrenu ka Bornu. „Ojadio si Kroaa.“

Born je pogledom premeravao sobu. „Kao da sam detetu oteo slatkiš.“

„Pet godina sam u ovom poslu, a i dalje mogu da me iznenade ljudi i njihove slabosti.“

„Nisu to slabosti. To je bolest. Glad za pobedom je kao groznica.“

Čejs izvi obrve na to poređenje. „Templ je u pravu. Prava si žena.“

Templ prasnu u smeh, pa ustade uspravivši se sa svojih metar i devedeset osam visine. „Moram da se vratim u salu.“

Čejs je gledao Templu kako prelazi preko odaje napredujući ka vratima. „Ništa od tvoje tuče večeras?“

Templ je odmahnuo glavom. „Born mi ju je preoteo.“

„Još imaš vremena.“

„Nada umire poslednja.“ Templ je izašao iz odaje odlučno zatvorivši vrata za sobom, a Čejs je sipao još jednu čašu viskija, pa ju je prineo Bornu koji je zamišljeno zurio u kamin. Born je prihvatio čašu, pa otpio poveći gutljaj zlatne tekućine uživajući u osećaju žarenja kojim mu je ispunila grlo.

„Imam novosti za tebe.“ Born je okrenuo glavu iščekujući. „Novosti o Langfordu.“

Te reči ga uznemiriše. Devet godina je čekao taj trenutak – šta god da bude sledeće što će Čejs reći. Devet godina je čekao na vesti o čoveku koji mu je oteo prošlost, pravo koje mu rođenjem pripada.

Njegovo poreklo.

*Sve.*

Langford mu je sve to oduzeo one večeri – svu zemlju, fondove, sve osim prazne glavne kuće i nešto malo zemlje nasred većeg imanja, *Falkonvela*. Dok je gledao kako mu sva imovina klizi iz ruku, nije mogao da shvati motive starijeg čoveka – nije spoznao zadovoljstvo preobražavanja tog imanja u nešto živo i napredno. Nije razumeo koliko bi mu bilo teško da ga prepusti jednom žutokljuncu.

Danas, deceniju kasnije, nije ga ni zanimalo da razume.

Želeo je osvetu.

Osvetu na koju je dugo čekao.

Trebalo je da prođe devet godina, ali Born je za to vreme ponovo stekao bogatstvo – dvaput veće od onog nekadašnjeg. Novac od partnerstva u *Andelu*, uz još nekoliko unosnih ulaganja, pružio mu je mogućnost da izgradi sebi dom koji se smatrao najekstravagantnijim u Engleskoj.

Ali nije mogao da povрати ono što je izgubio. Langford je sve to i dalje držao u čeličnom stisku. Nije hteo da proda koliko god mu se nudilo, koliko god da je moćan bio ponuđač. A novac su mu nudili neki vrlo moćni ljudi.

*Sve dosad.*

„Da čujem.“

„Nije jednostavno.“

Born se ponovo okrenuo ka vatri. „Ništa nije jednostavno.“ Ali nije on radio od jutra do mraka i sticao bogatstvo da bi se sad zadovoljio posedima u Velsu, Škotskoj, Devonširu i Londonu. Radio je za *Falkonvel*.

Hiljadu hektara jarkozelenog prostranstva koje je nekad bilo ponos markizata Born. Zemlja koju su njegov otac, njegov deda i pradedu uvećavali oko glavne kuće prenoseći je s jednog na drugog markiza.

„Šta?“ Video je odgovor u Čejsovom pogledu i pre nego što je ovaj progovorio, pa je stao da psuje, dugo i pogano. „Šta je uradio sa zemljom?“

Čejs je oklevao.

„Ako se postarao da je nikad ne dobijem, ubiću ga.“

*Kao što je oдавно trebalo da uradim.*

„Borne...“

„Ne.“ Zamahnuo je rukom uprazno. „*Devet godina* sam čekao na ovo. Sve mi je uzeo. *Sve*. Ne možeš ni da pretpostaviš.“

Čejs je susreo njegov pogled. „Mogu i te kako.“

Born je na to zastao, zaustavio se pred razumevanjem u tim rečima. Pred istinom u njima. Čejs ga je izvukao u trenutku najdubljeg potonuća. Čejs ga je poveo sa sobom, doveo ga u red, dao mu posao. Čejs ga je spasao.

*Ili je bar pokušao da ga spase.*

„Borne“, zaustio je Čejs oprezno birajući reči. „Nije je zadržao.“

Ledena strava uvukla mu se duboko u utrobu. „Kako to misliš nije je zadržao? Kome je pripala?“

„Markizu od Nidama i Dolbija.“

Deceniju stare uspomene blesnuše na pomen tog imena – naočit muškarac s puškom u ruci pešači preko blatnjavog polja u Sariju, prati ga buljuk devojčica, sve jedna drugoj do ramena, a ona koja ih predvodi ima najozbiljniji plavi pogled koji je Born ikad video.

Susedi iz njegovog detinjstva, treća porodica svetog trojstva perova Sarija.

„Nidam ima svoju zemlju? Kako je došao do nje?“

„Ironijom sudbine – na kartama.“

Born nije mogao da nađe ništa smešno u toj činjenici. Štaviše, pomisao da je *Falkonvel* nehajno založen i izgubljen na kartama – ponovo – dovela ga je do ivice.

„Dovedi ga ovamo. Nidamova igra je *écarté*. *Falkonvel* će biti moj.“

Čejs se izvio, iznenađen. „Kockao bi se za to imanje?“

Born je istog trena odgovorio. „Učinio bih sve što se od mene traži.“

„Sve što se traži?“

Borna namah obuze sumnja. „Znaš nešto što ja ne znam?“

Čejs izvi obrve. „Otkud ti ta pomisao?“

„Uvek znaš više od mene. Uživaj u tome.“

„Jedva da i primećujem neke stvari.“

Born stisnu zube. „Ipak...“

Osnivač *Palog anđela* pravio se da mu je pažnju privukla neka trunka na rukavu. „Zemlju koja je nekad bila deo *Falkonvela*...“

„Moju zemlju.“

Čejs se nije ni osvrnuo na upadicu. „Ne možeš tek tako povratiti.“

„Zašto?“

Čejs je oklevao. „Pridodata je... nećem drugom.“

Ledena mržnja prostruja kroz Borna. Skoro celu deceniju čekao je na ovo – na trenutak kad će napokon ponovo spojiti glavnu kuću sa zemljom koja joj pripada. „Čemu je pridodata?“

„Bolje reći *kome*.“

„Nisam raspoložen za tvoje zagonetke.“

„Nidam je objavio da će nekadašnje zemlje *Falkonvela* biti uključene u miraz njegove najstarije kćeri.“

Born se od zaprepašćenja zaljulja na nogama. „Penelope?“

„Poznaješ damu?“

„Prošlo je mnogo godina od našeg poslednjeg susreta – skoro dvadeset.“

Šesnaest. Ona je bila tamo onog dana kad je zauvek napustio Sari posle sahrane svojih roditelja. Imao je tada petnaest

godina i poslat je u nepoznat svet u kojem nije imao nikog bliškog. Gledala ga je kako se penje u kočiju, a njen ozbiljni plavi pogled nepokolebljivo je pratio zapregu duž dugačkog prilaza *Falkonvelu*.

Nije skrenula pogled sve dok kočija nije skrenula na glavni put.

Znao je zato što je i on nju gledao.

Ona mu je bila prijatelj.

*Dok je još verovao u prijatelje.*

Bila je i najstarija kći dvostrukog markiza koji je imao više novca no što bi čovek mogao da potroši za svoj životni vek. Nije bilo razloga da tako dugo ostane neudata. Trebalo bi da je u braku s buljukom malih plemića o kojima se treba starati.

„Šta će Penelopi *Falkonvel* za miraz?“ Zastao je. „Zašto se već nije udala?“

Čejs je uzdahnuo. „Ne bi bilo loše kad bi neko od vas bio u toku s malo širim događajima u društvu, a ne samo u vezi sa onim što se događa među našim mršavim članstvom.“

„Naše *mršavo članstvo* broji više od pet stotina ljudi. Svako od njih imao dosije deobe kao moj palac, i to nafilovan podacima zahvaljujući tvojim partnerima.“

„Svejedno, imam pametnija posla nego da provodim večeri s tobom učeći te o svetu u kojem si rođen.“

Born je začkiljio. Nije mu bilo poznato da je Čejs svoje večeri provodio bilo kako drugačije do u samoći. „Koja posla?“

Čejs se oglušio o pitanje, pa popio još malo viskija. „Ledi Penelopa je svojevremeno bila protagonistkinja veridbe sezone.“

„I?“

„Veridba je razvrgnuta jer se njen verenik zaljubio.“

Bila je to stara priča, koju je čuo nebrojeno puta, ali Bornu je i dalje bilo nezamislivo da bi devojka koju je on pamtio mogla biti povređena zbog raskinute veridbe. „Zaljubio se“,

namrgodio se. „Pre će biti da je našao neku lepšu ili bogatiju. I to je sve?“

„Čuo sam da je otad imala nekoliko udvarača. Ipak, i dalje je neudata.“ Čejs kao da je izgubio zanimanje za tu priču budući da je nastavio uz uzdah koji je odavao dosadu. „Ali pretpostavljam ne zadugo, s *Falkonvelom* koji će da zašćeri ponudu. Prosci ima samo da se roje.“

„Svi bi oni priliku da ugrabe *Falkonvel* umesto mene.“

„Verovatno. Ne kotiraš se visoko na spisku omiljenih perova.“

„Ne kotiram se ja nikako na spisku omiljenih perova. Svejedno, dokopaću se te zemlje.“

„I spreman si na ono što se traži da bi je dobio?“ Čejs je izgledao kao da mu je to zabavno.

Bornu nije promakao smisao pitanja njegovog partnera.

Načas mu se ukazala slika mlade, blagorodne Penelope, sušte suprotnosti njemu. Onome što je postao.

Potisnuo je taj prizor. Devet godina je čekao ovaj trenutak. Priliku da obnovi ono što je za njega stečeno.

Što mu je bilo ostavljeno.

Što je on izgubio.

Sada je bio najbliže iskupljenju. I ništa mu se neće isprečiti na tom putu.

„Šta god treba.“ Born je pažljivo zatezao kaput. „Ako uz to moram da dobijem i ženu, neka bude.“

Zalupio je vrata za sobom.

Čejs je nazdravio ka vratima, pa izgovorio u praznoj odaji: „Čestitam.“